

SEN V PLAMENECH

Už od malička jsem snila o tom stát se hasičkou. Nejdřív jsem si myslela, že je to jen pouhý dětský sen, který se nikdy nemůže stát realitou, ale provázel mě celým mým životem až do dnes. Do dne mého prvního oficiálního výjezdu. Od pěti let jsem chodila do hasičských kroužků. Nikdo mi nevěřil, že se někdy hasičkou opravdu můžu stát, přeci jen ... jsem dívka. Často jsem ani já sama sobě nevěřila, že to jednou dokážu, okolí mě zrazovalo: "Tohle přeci není práce pro holky!" Ale můj sen byl silnější.

Později jsem se dostala na hasičskou školu. Samozřejmě jsem tam hodně vyčnívala, protože do naší třídy chodily jen dvě dívky. Já a spolužačka se stejným snem. Na hasičské škole jsem se hodně snažila a pečlivě učila, byla jsem premiantkou třídy. Když jsem však začala shánět práci, mé dobré školní výsledky oddílům nestačily. Jsem přece jen holka.

Po dlouhém a únavném hledání, se na mě štěstí usmálo a vzali mě do jednotky daleko od našeho domova. Byla to velká příležitost, a tak jsem se kvůli ní musela přestěhovat i se svým mladším bratrem, kterého jsem měla v opatrovnictví. Rodiče nám zahynuli při tragickém požáru. Možná právě proto mám v sobě pocit, že hasičská práce je tak moc potřebná a záslužná. Přála bych si, aby moji rodiče zažili mé úspěchy, radovali se z nich a stáli kdykoliv při mně.

V nové práci mě neuvítali tak, jak bych si představovala. Sice jsem práci měla, ale moc jsem se do ní nezapojovala. Většina kolegů mě ignorovala, nevěřila mi a nevyhnula jsem se ani občasným narážkám. Za celý půlrok v práci mě nevzali ani na jeden výjezd, i přes veškerou moji snahu. Po čase jsem si přestávala věřit i já.

Dnes ale nastal ten den s velkým "D"... Den, kdy se v naší stanici rozezněly sirény a jeden z kolegů na mě zavolal, že jsem byla povolána na výjezd. Nemohla jsem tomu uvěřit. Sjela jsem po hasičské tyči do dolního patra k hasičskému autu, abych se přesvědčila, jestli jsem byla opravdu povolána. Další z kolegů na mě jedním okem mrkl a ukázal gesto, které naznačovalo, ať si jdu do auta sednout. Až v téhle chvíli mi došlo, co se vlastně děje. Jedu na svůj první oficiální výjezd. Celé tělo se mi zalilo nervozitou. Auto jelo neočekávanou rychlostí. Lidé z ulic se na nás s ustrašenými výrazy otáčeli. Jeli jsme městskými uličkami a já zanedlouho spatřila dům obklopený plameny. Blížili jsme se k němu čím dál víc a nervozita ve mně výrazně stoupala. Zastavil se motor a já se s mými kolegy pustila do práce. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedna se ujala hašení a druhá se vydala prozkoumat dům a bezpečí ostatních. Já patřila do druhé skupiny. Běžela jsem skrz šlehající plameny. Chvilími jsem se bála o svůj křehký život. Běhali jsme z místností do místností. V tom jsem zaslechla vysoký a pronikavý hlásek. Rozeběhla jsem se k dětskému pláči, který čím dál víc sílil. Míjela jsem pokoje, až jsem dorazila do toho správného, kde byl pláč nejsilnější. Najednou jsem ze dveří poškozených ohněm uviděla malé tělíčko v dětské postýlce. Vyběhla jsem k němu, vzala ho do náruče. V té chvíli jsem zahlédla ještě někoho ležícího na zemi vedle postýlky. Zřejmě to byla matka dítěte, která byla v bezvědomí. Okamžitě jsem křičela o pomoc, ale nikdo se neozval ani nepřiběhl, hrála jsem bitvu s časem. Musela jsem si poradit

sama, a tak jsem popadla hubenou ženskou postavu a vzala ji přes rameno. Do druhé ruky jsem uchopila miminko a co nejrychleji a nejbezpečněji vyběhla ven. Zanedlouho k nám dorazila záchranná služba a přebrala si ode mě ženu s dítětem. Díky naší druhé skupině oheň pomalu ustával. Plameny se snižovaly a snižovaly, až nakonec zmizely úplně. Zabalili jsme hadice a přesunuli se do auta. Ještě ve mně převládal adrenalin a nervozita. Na druhou stranu jsem ze sebe měla úžasný pocit. Zachránila jsem dva lidské životy a doufala, že konečně pro ostatní nebudu jen holka, která má nedosažitelný sen. Přijeli jsme na základnu a já si s únavou a vyčerpáním sedla za svůj pracovní stůl. Stále mě halil nesvlečený hasičský oděv. Složila jsem hlavu do dlaní a zavřela oči. V tu ránu jsem na svém rameni ucítila stisk. Prudce jsem se otočila. Mé rameno svíral šéf našeho oddílu. Jemu i mým kolegům, kteří stáli za ním, se na tváři objevil jemný úsměv. Všichni mi postupně pogratalovali, ocenili moji odvahu a omluvili se za jejich předešlé chování vůči mně. Po mém těle se rozlil pocit štěstí a spokojenosti. Konečně jsem si splnila svůj dlouholetý sen a poprvé se cítila, že jsem tam, kam patřím ... mezi svými.